

Arrest

nr. 186 144 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen en minderjarig te zijn. Hij wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie en er wordt een voogd toegewezen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 10 april 2014, wat de ingediende asielaanvraag betreft, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 128 483 van 1 september 2014 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 28 juni 2016 dient de voogd een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Inzake de aanvraag als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en nu de duurzame oplossing nog niet kan worden bepaald, wordt beslist tot de afgifte van een attest van immatriculatie voor een duur van zes maanden en geldig tot 12 januari 2017.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten :

naam: [S, H. A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de termijn van 30 dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is meerderjarig geworden op 01/10/2016 en voldoet aldus niet meer aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing vermeldt twee motieven, nl. verzoeker is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum en verzoeker is meerderjarig en voldoet daarom niet meer aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing rept met geen woord over het privéleven van verzoeker. Nochtans blijkt uit het administratief dossier en is verwerende partij er dus vanop de hoogte dat:

- verzoeker bijna vijf jaar geleden toekwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven, dus ook tijdens zijn vormende jaren als puber*
- verzoeker perfect Nederlands spreekt*
- verzoeker in België school liep en momenteel de richting keukenmedewerker studeert*

- verzoeker momenteel naast het deeltijds onderwijs ook een voortraject volgt waarin hij wordt voorbereid op de arbeidsmarkt
- verzoeker een moeilijke start kende in België maar sinds vorig schooljaar de draad terug oppikte en enorme vooruitgang boekte
- verzoeker een netwerk uitbouwde in België, van vrienden en kennissen maar ook van professionele begeleiding die hem omringt om mee aan zijn toekomst te werken
- verzoeker niets heeft om naar terug te keren in Bangladesh

Verzoeker heeft dus duidelijk een privéleven in België.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. ' Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). "

Verwerende partij was op de hoogte van dit privéleven.

Verwerende partij zonder rekening te houden met zijn opgebouwde sociale relaties en verblijf in België als minderjarige en sinds kort als meerderjarige, hetgeen een inmenging vormt in zijn gezinsleven en privéleven.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM laat enkel een inmenging toe voor zover die bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is en een legitiem doel dient.

Indien we nagaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, dienen we vast te stellen dat verwerende partij verzoeker een bevel geeft zonder ook maar enige afweging te doen met betrekking tot deze noodzakelijkheid.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een

negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfs status van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Verwerende partij is volledig voorbij gegaan aan het privéleven op het grondgebied. Verder heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden gezien zij niet met alle relevante elementen waarvan zij kennis had rekening heeft gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen belangenafweging plaatsvond.

Het EHRM beschermt het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Gezien verwerende partij geen enkel motief heeft opgenomen aangaande verzoekers privéleven schendt verwerende partij artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht, die haar oplegt elke beslissing op afdoende, juridisch en feitelijk correcte manier te motiveren.

Artikel 74/13 Vw. verplicht verwerende partij nochtans niet enkel om rekening te houden met het gezins- en privéleven maar ook om daar expliciet over te motiveren.

Uit artikel 41 van het Handvest van Grondrechten vloeit immers een motiveringsplicht voort die verzoekster in staat zou moeten stellen om met volledige kennis van zaken in te schatten of hij er baat bij heeft zich tot Uw Raad te wenden (zie Marleen MAES en Anja WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), T. Vreemd. 2016, nr. 2, pg 179 e.v.).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU Munchen, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening is rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, die

namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, pt. 122). Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest *Heylens* (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, *Heylens*, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden

Het volstaat dus niet dat er rekening mee gehouden zou zijn, of dat er in het administratief dossier deze of geen afweging terug te vinden zou zijn, dit moet immers ook teruggevonden worden in de motieven van de beslissing."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers ingediende asielaanvraag van 12 januari 2012 negatief werd afgesloten op 1 september 2014. Hij is op 1 oktober 2016 meerderjarig geworden. Op 28 juni 2016 diende hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/14 van de vreemdelingenwet.

Artikel 61/14 en 15 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder : 1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties; - hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; 3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij."

"Ongeacht er een andere procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van dit hoofdstuk indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten."

Verzoeker betwist in zijn betoog niet dat hij sedert 1 oktober 2016 meerderjarig is geworden waardoor hij niet meer beschouwd kan worden als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en derhalve de artikelen 61/14 van de vreemdelingenwet geen toepassing vinden. Evenmin betwist hij dat hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De bestreden beslissing werd derhalve op correcte wijze gemotiveerd, nu het determinerend motief door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd werd. De beslissing luidt immers als volgt:

"(...) Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is meerderjarig geworden op 01/10/2016 en voldoet aldus niet meer aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.(...)"

Voorgaande motivering, die niet weerlegd werd, volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM vloeit er geen formele motiveringsplicht voort.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er op 22 augustus 2016 aan de voogd van verzoeker werd meegedeeld dat er in het kader van de aanvraag in toepassing van artikel 61/14 van de

vreemdelingenwet en volgende en het lopend onderzoek naar de duurzame oplossing van verzoeker, een Family Assessment werd opgesteld dewelke werd overgemaakt aan de Consul in Bangladesh. Hierin werd onder meer het volgende gesteld:

“(...)

- Het huidige adres op de geboorteakte van [S. H. A.] bestaat, echter niemand in het huis of de “landlady” zelf, of de buren in de directe omgeving konden bevestigen dat betrokkene en diens familie er ooit gewoond hebben; Ook niet na het tonen van de foto van [A.] of na het vermelden van de namen van de stiefamilie. Het adres bestaat dus wel degelijk maar niemand heeft ooi gehoord van de familie.

- Betreft het onderzoek naar het afgebrande weeshuis. Het krantenartikel dat u ons bezorgde werd mede overgemaakt aan de consul te Bangladesh; Bij navraag bleek dat er effectief een weeshuis bestaat in de omgeving die [A.] opgaf. Het is echter niet het gebouw dat verwoest werd door ene brand. Wanneer ze ter plaatse gingen bleek dat het gebouw uit het krantenartikel een heel eind van het weeshuis verwijderd lag (...) Er werd gevraagd of de stiefouders mogelijks een andere naam gaven aan de jongen na de adoptie. Hierop werd duidelijk gesteld dat vanuit het desbetreffende weeshuis nog geen kinderen ter adoptie waren opgegeven. [A.] is dus niet van dit/een weeshuis afkomstig.

- De authenticiteit van de geboorteakte werd ook nagegaan. Om deze akte te verkrijgen moet men namelijk in het bezit zijn van enige bewijsstukken om adres, leeftijd, scholing e.d. aan te tonen. In het geval van uw pupil werd blijkbaar destijds als bewijs een schoolattest afgegeven (...) waarop vermeld stond dat [A.] slaagde voor klas 8 en zou overgaan naar klas 9. Op dit schoolattest stond ook het huidige adres van betrokkene te Bangladesh alsook zijn geboortedatum (01.10.1998). Men is ter plaatste gegaan voor verdere inlichtingen. Daar bleek dat de school effectief bestond, maar dat het document van uw pupil echter een vervalst en dus ongeldig exemplaar is. Waardoor zijn geboorteakte bijgevolg ook ongeldig is.

Volgens het consulaat te Bangladesh werden alle mogelijke pistes afgegaan om de informatie ante gaan die [A.] via uw aanvraag en tijdens het gehoor heeft opgegeven. Er werd geen enkel tastbaar bewijs gevonden die het verhaal van uw pupil bevestigde, integendeel.

Verwijzend naar mijn mail van 19.07.2016 zou ik nogmaals willen benadrukken aan uw pupil, de waarheid te vertellen en dit alleen maar in zijn voordeel, om de duurzame oplossing te bepalen. Van betrokkene mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.(...)”

In het administratief dossier bevindt zich een “nota via hiërarchische weg” waarin wel degelijk rekening gehouden werd met de historiek van verzoeker. Hierbij werd onder meer ingegaan op het moeilijk parcours in België en het onzeker toekomstperspectief:“(...)”

Integratie in België: verhoor bij de politie, diefstal met geweld, huiszoeking waar cannabis, dure kledij en geld gevonden werd; regelmatig gebruik van alcohol en cannabis om problemen te vergeten

School: lijkt er niet altijd in te slagen om school en werk met de nodige regelmaat vol te houden.”

Op 6 oktober 2016 werd geoordeeld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd. Er werd geoordeeld wat volgt:

“(...)

- Betrokkene is meerderjarig geworden op 01/10/2016 en voldoet aldus niet meer aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.

- Uw aanvraag dd. 31/08/2016 voor de afgifte van een A-kaart in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 hebben wij in goede orde ontvangen maar een positief gevolg wordt hieraan niet gegeven.

Motivering

- Betrokkene verblijft sinds januari 2012 in België en vroeg meteen asiel aan bij aankomst. De vluchtelingenstatus alsook de status van subsidiaire bescherming werden hem geweigerd en ook in beroep werd dit bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest van 20/11/2014. (...) Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht worden geput.

- Pas op 28/06/2016 werd een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende (...) ingediend en dit kort op datum meerderjarigheid van betrokkene en na de geruime tijd van verblijf in het land.

- Op basis van de summiere verklaringen van betrokkene en de beperkte informatie waarover bureau MINTEH kon beschikken werd alsnog een onderzoek gestart. De gedane opzoeken via de Consul te Bangladesh en via de autoriteiten te Grieland konden geen enkel element van het verhaal van de jongere naar waarachtigheid bevestigen.

- Bovendien legde betrokkene reeds een moeilijk parcours af in België (ondanks zijn verblijf sinds januari 2012), wat twijfels oproept betreffende een positief toekomstproject.(...)”

Waar verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Daarnaast beperkt hij zich te verwijzen naar

zijn sociale banden, zonder in concreto uiteen te zetten dat dergelijke banden dermate sterk zouden zijn zodat zij vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont niet aan welke elementen door het bestuur werden veronachtzaamd bij het nemen van de thans bestreden beslissing.”

2.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3.2. De thans bestreden beslissing motiveert dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat verzoeker “meerderjarig [is] geworden op 01/10/2016 en aldus niet meer [voldoet] aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980”.

2.3.3. Verzoeker betoogt in wezen dat voormelde motivering niet als afdoende is te beschouwen in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Meer bepaald is hij van mening dat verweerder kennis heeft van het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd sinds hij op dertienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar dit land kwam en werd nagelaten hieromtrent – en inzake een doorgevoerde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM – te motiveren. Hij stelt dat aldus zowel de motiveringsplicht als artikel 8 van het EVRM is miskend. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wijst hij er ook op dat de verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd een uitloei is van het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging en een belangrijke vormvereiste. Hij benadrukt dat het aldus niet volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier een afweging blijkt, deze moet ook kunnen worden teruggevonden in de motieven van de beslissing zelf.

2.3.4. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat de voorziene motivering in de bestreden beslissing volstaat om deze beslissing te schragen naar recht. Hij benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit. Verder verwijst hij naar een mededeling die op 22 augustus 2016 aan de toenmalige voogd van verzoeker werd gedaan inzake het lopende onderzoek naar de duurzame oplossing en een opgestelde “Family Assessment”, een “nota via hiërarchische weg” die in het administratief dossier is opgenomen alsook een op 6 oktober 2016 doorgevoerde beoordeling om verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten zoals deze is terug te vinden in het dossier. Hij stelt dat, waar verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België, het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput en dat verzoeker zich er daarnaast toe beperkt te verwijzen naar zijn sociale banden zonder in concreto uiteen te zetten dat deze banden dermate sterk zouden zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

In dit verband werd ook een motivering in feite voorzien, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Verder werd toegelicht dat verzoeker gelet op zijn meerderjarigheid niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geeft evenwel aan slechts toepassing te kunnen vinden voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hieraan niet in de weg staan. Het is op dit punt dat verzoeker betoogt dat, waar verweerder in kennis was van een door hem opgebouwd privéleven in België, zich in de bestreden beslissing evenzeer een motivering opdrong in het licht van dit privéleven en artikel 8 van het EVRM.

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar beoordeling / belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven dan wel privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In casu beroept verzoeker zich op een schending van zijn recht op een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Hoe langer iemand in België heeft verbleven, hoe aannemelijker het is dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan het verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie) relaties, etc.

2.3.8. Indien een privéleven kan worden aangenomen, moet vervolgens een belangenafweging worden doorgevoerd.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Zo stelde het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Vooraf in de situatie van jongvolwassenen die gedurende hun minderjarigheid zonder verblijfsvergunning in België hebben verbleven, moeten evenwel ook de overige aangevoerde omstandigheden in de belangenafweging worden betrokken, zoals de leeftijd waarop de vreemdeling is toegekomen en de duur van het verblijf in België. Indien de vreemdeling minderjarig was, komt hier een ander gewicht aan toe in de belangenafweging dan bij een binnenkomst als meerderjarige. Hoe langer de vreemdeling zijn privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn minderjarigheid, hoe zwaarder het gewicht dat hier aan kan worden toegekend (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties zullen in de belangenafweging geen aanleiding geven tot een positieve verplichting, en moeten worden onderscheiden van duurzame sociale relaties. Deze omstandigheden moeten dan weer worden afgewogen tegen de immigratiecontrole of feiten van openbare orde.

2.3.9. In casu dient verzoeker te worden gevolgd waar hij stelt dat het administratief dossier concrete aanwijzingen bevat van het bestaan van een privéleven in België. Meer zelfs, deze elementen werden door verzoeker reeds aangewend in het kader van de verblijfsprocedure als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Meer concreet blijkt zo uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers toenmalige voogd op 28 juni 2016 een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet, waarbij deze van oordeel was dat een terugkeer naar Bangladesh voor verzoeker geen optie is en de duurzame oplossing een verder verblijf in België is. In dit verband werd onder meer gewezen op het gegeven dat verzoeker zich intussen integreerde in België. Meer concreet werd aangevoerd dat:

- verzoeker slechts dertien jaar was toen hij in België aankwam en grotendeels hier opgroeide en zich de Nederlandse taal goed eigen heeft gemaakt;
- het gegeven dat hij hier op regelmatige basis naar school ging.

In dit verband werd ook nog een schrijven voorgelegd van een “voortrajectbegeleider” bij JES vzw te Brussel die jongeren uit verschillende centra voor deeltijds onderwijs voorbereidt op de arbeidsmarkt en die bevestigde dat verzoeker, die op het CLW Don Bosco de richting keukenhulp studeerde, in zijn groep zat. Hierin wordt erkend dat verzoeker niet van onberispelijk gedrag is, doch de mening verwoordt dat verzoeker “*een kans [verdient] en deze kans is hier in België, waar hij zich goed voelt, waar hij zijn vrienden heeft, waar hij zijn school en vrijetijdsactiviteiten heeft, waar hij zich veilig kan voelen*”.

Verzoeker beriep zich zodoende reeds uitdrukkelijk op deze elementen die kunnen wijzen op een privéleven in België opdat hem een verblijfsvergunning zou worden toegekend. Het gegeven dat hij deed in het kader van het bepalen van een duurzame oplossing in de procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen doet hieraan geen afbreuk.

Op 12 juli 2016 gaf verweerder instructie om verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie voor zes maanden, omdat de duurzame oplossing op basis van de op dat ogenblik voorliggende stukken niet kon worden bepaald. Op 1 oktober 2016 werd verzoeker meerderjarig, waarna op 5 oktober 2016 werd overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing. In deze beslissing wordt, naast het gestelde dat verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, louter meegedeeld dat nu verzoeker meerderjarig is geworden hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toepassing van de bepalingen van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verweerder, gelet op de aanvraag als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, evenwel kennis had van de relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er in casu al dan niet daadwerkelijk een privéleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM of een door te voeren belangenafweging, komt aan verweerder toe. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Op geen enkele wijze blijkt evenwel uit de bestreden beslissing dat het bestuur het eerder ingeroepen privéleven in België – waarbij ook werd aangegeven dat een terugkeer naar het herkomstland geen optie is – heeft getoetst aan artikel 8 van het EVRM of in dit verband enige beoordeling of belangenafweging doorvoerde, om er zich van te verzekeren dat de genomen verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met deze verdragsbepaling. Er blijkt niet dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de redenen die volgens het bestuur maken dat het ingeroepen privéleven de genomen verwijderingsmaatregel niet in de weg staat, terwijl hij een dergelijke verwachting wel degelijk kon koesteren gelet op zijn eerdere aanvraag als niet-begeleide minderjarige vreemdeling waarin hij onder meer aangaf dat hij omwille van zijn integratie in België en nu een terugkeer naar het herkomstland geen optie is dient te worden toegelaten tot een verblijf in dit land en waar deze aanvraag louter onder verwijzing naar het feit dat verzoeker meerderjarig is geworden werd afgesloten en zonder dat blijkt dat in dit verband verzoeker nog enige nadere uitleg mocht ontvangen.

2.3.10. Wat het gevoerde verweer betreft, stelt de Raad inderdaad vast dat het vaststaande rechtspraak is van de Raad van State dat uit artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht voortvloeit (zie bv. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386; RvS 4 januari 2016, nr. 11.698 (c); RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)).

De verplichting om een administratieve beslissing te motiveren volgt echter uit de wet van 29 juli 1991. De motieven moeten zich in de beslissing en niet in het dossier bevinden. De motiveringsplicht volgt eveneens rechtstreeks uit het recht van de Europese Unie, meer bepaald de rechten van verdediging.

In geschillen waar het familie- of gezinsleven dan wel het privéleven duidelijk werd aangevoerd ter staving van een toelating tot verblijf zonder dat dit ingeroepen argument op duidelijke wijze in een eerdere beslissing werd beantwoord, of in gevallen waar de wet bepaalt dat het familie- of gezinsleven dan wel het privéleven in aanmerking moet worden genomen (bijvoorbeeld artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet), lijkt een motivering in de beslissing zelf noodzakelijk.

De formele motivering maakt ook deel uit van het recht op verdediging ('wapengelijkheid'). Dit beginsel maakt deel uit van het recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming, zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest. Gelezen in samenhang met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vereist artikel 47 van het Handvest dat de belanghebbende kennis kan nemen (of de mogelijkheid heeft om kennis te nemen) van de gronden waarop de genomen beslissing is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld. De wapengelijkheid vereist dan ook dat de motivering over het familie- of gezinsleven dan wel privéleven, en dus over artikel 8 van het EVRM, in de bestreden beslissing staat. Dit is de enige mogelijkheid voor de verzoekende partij om haar rechten te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. Indien de motivering over de gedane beoordeling of belangenafweging enkel uit het administratief dossier volgt, en niet direct in de bestreden beslissing staat, is dit problematisch voor de verzoekende partij aangezien het tijdens de beroepstermijn nagenoeg onmogelijk is om toegang te krijgen tot het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks de wet inzake openbaarheid van bestuur. Bovendien zal, indien de verzoekende partij er toch in slaagt om toegang te krijgen tot het dossier, dit in praktijk neerkomen op een verkorting van de beroepstermijn.

De Raad herhaalt dat in casu verzoeker zich reeds beriep op de elementen die volgens hem een privéleven in België uitmaken in het kader van de verblijfsaanvraag als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, en die volgens hem mede rechtvaardigden dat de duurzame oplossing bestond uit een verder verblijf in België, en verweerder aldus ook kennis had van dit voorgehouden privéleven in België ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing evenals van het gegeven dat volgens verzoeker (mede) op basis hiervan hij diende te worden toegelaten tot een verder verblijf alhier. In het kader van deze aanvraag werd ook aangeduid dat een terugkeer naar het herkomstland geen optie zou zijn. Verweerder betwist dit in wezen ook niet.

In de nota wordt verwezen naar enkele stukken in het administratief dossier waaruit moet blijken dat in dit verband wel degelijk een beoordeling/belangenafweging plaatsvond. Verweerder stelt dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat uit een illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput en verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten dat de door hem opgebouwde sociale banden dermate sterk zouden zijn dat deze vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De Raad is echter van oordeel dat, voor zover aldus een zekere beoordeling/belangenafweging kan blijken uit de stukken van het administratief dossier, deze handelwijze niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door de elementen van deze beoordeling/belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt 38).

Ook waar in de nota wordt overgegaan tot een beoordeling/belangenafweging in het licht van het ingeroepen privéleven, benadrukt de Raad dat een dergelijke a posteriori beoordeling en motivering niet kan volstaan. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen voorafgaat, alsook opgemerkt dat uit niets blijkt dat

deze beoordeling/belangenafweging dan werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat waar verzoeker zich beroept op het gegeven dat hij sinds zijn dertien jaar en dus “*tijdens zijn vormende jaren als puber*” is opgegroeid in België en hier scholing heeft gevolgd en hij thans ook een voortraject volgt waarin hij wordt voorbereid op de arbeidsmarkt, dit – in tegenstelling tot wat verweerder lijkt voor te houden – verder reikt dan de gewone opbouw van sociale relaties en derhalve een concrete beoordeling/belangenafweging noodzaakt en niet zonder meer kan worden volstaan met de stelling dat niet blijkt dat de sociale banden met België voldoende sterk zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen vallen.

In dit verband wenst de Raad verder ook nog op te merken dat waar verweerder in de nota verwijst naar een op 22 augustus 2016 aan de voogd gedane mededeling inzake een opgestelde “*Family Assessment*” deze terzelfdertijd, waar hij verwijst naar het stuk van 6 oktober 2016, ook aangeeft dat op 31 augustus een hernieuwde aanvraag werd gedaan voor de afgifte van een A-kaart in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet en aldus ook nog geen, minstens geen voldoende concrete afweging in het licht van het ingeroepen privéleven in België blijkt. Verder dient nog te worden benadrukt dat waar verweerder in de nota verwijst naar het stuk uit het administratief dossier van 6 oktober 2016 dit een stuk betreft dat dateert van daags na het nemen van de bestreden beslissing. Hierin kan een meer uitgebreide motivering worden gelezen inzake de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe een dag eerder reeds werd besloten en hiermee samenhangend de redenen waarom geen positief gevolg werd gegeven aan de procedure die werd opgestart overeenkomstig artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet, doch het is opmerkelijk dat dit stuk dan louter is gericht aan de toenmalige voogd alsook de dienst voogdij, en niet aan verzoeker zelf die nochtans intussen meerderjarig was geworden. Verzoeker zelf wordt middels de bestreden beslissing enkel gewezen op het gegeven dat hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten en hij gelet op zijn meerderjarigheid niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 6/14 van de Vreemdelingenwet, zonder verdere uitleg. Het is evenwel net in de eerste plaats verzoeker die gerechtigd is om kennis te kunnen nemen van de redenen waarom zijn tijdens de minderjarigheid opgebouwd privéleven, alsook zijn argumenten dat een terugkeer naar het herkomstland geen optie is, een verwijderingsmaatregel gelet op artikel 8 van het EVRM niet in de weg staat. Er blijkt bovendien uit de stukken van het administratief dossier ook niet dat enige kennisgeving van dit stuk aan de toenmalige voogd dan heeft plaatsgevonden.

De mededeling van de motieven via een later procedur stuk/de neerlegging van het administratief dossier, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de verwijderingsmaatregel is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM in zoverre dit een zorgvuldig onderzoek vereist van concrete aanwijzingen van een privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van deze verdragsbepaling, wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS